

Циганка за мільйон
Окса Фом

Нерозділене кохання ніколи не приносить щастя. Особливо, якщо об'єкт закоханості навіть не підозрює про твоє існування. В його світі таким немає місця. Тож все, що залишається – мріяти про незнайомого чоловіка, зарившись обличчям у подушку. Проте одного разу він неочікувано з'являється на порозі, бажаючи отримати своє. А ти з улюбленої онуки барона перетворюєшся на розмінну монету. Та чи не буде ціна занадто високою? Адже гаджо багато чим готовий поступитися, тільки не своїм понівеченим серцем.

Циганка за мільйон

Окса Фом

© Окса Фом, 2021

ISBN 978-5-0053-4223-2

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

ПРОЛОГ

Риботень, 2010 рік

Четвер

— Чендер, я ні за що не погоджуся. По-перше, це занадто небезпечно, а по-друге, якщо барон дізнається, то це його вб'є. Через такі ось справи він вже втратив близьких людей,

наших батьків. Хіба цього замало?

Промовивши це гарненька циганочка відвернулася від брата та підставила своє миле личко ласкавим промінцям серпневого сонця.

– Наші батьки загинули через тих гаджо, що упекли їх за ґрати, а не через те, що грабували українських товстосумів, – не погодився з сестрою Чендер.

Та Тасарла його вже не слухала повністю віддавшись сонячному теплу й легенькому вітерцю, що ледь помітно гойдав гілки молодих дерев.

Стиснувши губи у тоненьку ниточку Чендер зайшов з іншого боку:

– Навіть Робін Гуд грабував заможних і роздавав здобич біднякам...

– То ти претендуєш на звання сучасного Робін Гуда?

Хлопець мовчав.

– Якщо так, – ніби розмірковуючи над чимось дуже важливим протягла дівчина, – тоді продай одну зі своїх лялечок, а виторговані гроші віддай убогим.

– Останній раз попереджаю, сестричко, не чіпай теми моїх раритетних авто інакше...

Чендер не став закінчувати речення, а лише помахав кулаком перед носом дівчини. У відповідь вона іронічно посміхнулася й знову підставила своє обличчя ласкавому сонцю.

– Чого це ти так усміхаєшся?

– Бо мій брат навіть не розуміє, що теж відноситься у категорію товстосумів, яких зібрався обкрадати. Єдина різниця у тому, що вони гаджо, а не цигани.

– Абсурд. Все що ми с тобою маємо насправді належить барону, – не погодився Чендер, – це багатство не наше, принаймні поки що. А я пропоную спосіб отримати власні статки вже зараз. Ти взагалі чим слухала?

Тасарла знову перевела погляд на свого брата. У свої двадцять п'ять він виглядав наче Арес, давньогрецький бог війни. Чорноволосий, високий, підкачаний й з великими шоколадними очима, які зараз впевнено дивилися на співрозмовницю.

– Ну, добре. Давай з початку. – Під пронизливим поглядом здала свої позиції молодша сестра. – Обіцяю бути більш уважнішою.

– Тоді ходімо.

Не маючи наміру нікого образити Тасарла покірно пішла за братом до його власного кабінету, що знаходився на другому поверсі поряд з її майстернею.

– Це Кирило Кугат, відомий як Кір, – промовив Чендер після того, як сестра сіла у крісло навпроти, і поклав декілька знімків бородатого велетня на стіл.

– Я бачила його у новинах. Місцевий депутат.

– А ти що думала? Саме у таких і водяться гроші.

– Ближче до справи.

– У понеділок він має зустрітися з важливим покупцем і показати товар.

– Наркотики? – Запитала перше, що спало на думку дівчина.

– Ні, колье з діамантами. Ціною... – замість точної цифри почувся свист та Тасарла звикла до такої манери брата вести розмову і не надала цьому належної уваги. – Коротше, потрібно викрасти це колье.

– Це може бути небезпечно.

– Ну, що ти таке говориш? Яка небезпека? У тебе маленька, але найголовніша роль у нашій справі. Прийдеш, обережно прослідкуєш і поцупиш. Все!

Навіть зараз, у безпеці, ці слова пролунали зовсім непереконливо.

– Не знаю. Треба поміркувати. Тим паче, що поцупити колье можна лише якщо його залишать без нагляду. Та не думаю, що місцевий депутат такий дурень. Не схожий він на простака.

– Слухай, сестричко, ми цигани й майже завжди у настільки прибуткових справах граємо командою. Тож тебе буде кому підстрахувати.

– Скільки всього учасників у команді? – поцікавилася Тасарла.

– Шість. Всіх ти знаєш. Всі з нашого табору. Ніякого ризику. Лулу буде відволікати охорону депутата, Зара – охорону клубу, Мірт та Севаш очей з вас не спустять: один займеться прослуховуванням мікрофонів, інший – відеоспостереженням.

– На нас надінуть мікрофони та камери? – Здивовано запитала Тасарла.

– Я все прорахував, сестричко! Ні про що хвилюватися.

Після нових відкритих фактів дівчина почувала себе у відносній безпеці. Вона буде не сама. Поряд люди знайомі з дитинства. І, чесно кажучи, можливість швидко «зробити» гроші теж виглядала спокусливо. Циганка вона чи ні в решті решт!

Мабуть, ці думки відобразилися на обличчі Тасарли, адже Чендер переможно посміхнувся і вже більш розслаблено додав:

– До речі, депутат і у суботу з'явиться у клубі, тож можеш для заспокоєння нервів заздалегідь придивитися до нього. Щось не сподобається – даси мені знати.

Така манера розмови подобалася їй значно більше і з кожним словом дівчина все глибше розмірковувала над відкритими можливостями. Нічого не станеться, якщо у суботу трохи побешкетувати. А раптом і дійсно саме вона помітить, щось дивне? Тоді вже Чендер не відвертиться. Якщо ж все буде як треба, то вони поцуплять колье у понеділок, а потім... Що буде потім Тасарла не знала. Головне отримати гроші та залишити голову на плечах.

З такими думками дівчина встала та пішла до виходу.

– Візьми когось у суботу з собою, щоб я не хвилювався. – Крикнув їй у слід брат.

Тростянець, 2010 рік

Субота

«Сповідь» блимало на фасаді клубу. Дивна назва, але можливо в цьому і фішка, адже попри назву заклад ніколи не був порожнім. Більш того, саме тут розважалася майже вся еліта міста.

Як і радив брат Тасарла взяла з собою супровід. Лулу вже вилізла з таксі та уважно розглядала територію, Зара розраховувалася з таксистом, а сама дівчина все ніяк не зважувалася залишити задне сидіння.

– А ви вирішили продовжити поїздку? – Неочікувано відірвав від роздумів Тасарлу водій.

– Ні, я замріялася, – прикинулася дурепою циганка й теж вилізла з автівки.

– Ми ж тільки у розвідку! Чого нервуєш? – запитала Лулу, коли дівчата крокували до входу.

– Не знаю. Таке відчуття, що сьогодні відбудеться щось, що назавжди змінить мое життя, – чесно відповіла Тасарла.

– Сподіваюся ти про танок на столі, бо від попередньої заяви й дійсно стає моторошно, – промовила Зара.

Так за балачками дівчата опинилися у просторому коридорі. Біля стін через кожен метр стояли торшери. З обох боків висіли дзеркала від підлоги й до стелі. Кахель під ногами відблискував своєю чистотою.

Тасарла скривилася, коли поряд почувся свист.

– Лулу... Не роби так. Ми не повинні виділятися з натовпу, – попередила супутницю.

– Достатньо вже й того, що ми циганки, – підтримала Тасарлу Зара.

– Ой, дівчата, ви занадто переймаєтеся, – промовила Лулу і пальцем ткнула у величезне дзеркало, – гляньте на нас. У такому вбранні з тонною макіяжу на обличчі та з модними зачісками тільки останній дурень прийме нас за циганок.

Й дійсно у дзеркалі відображалися звичайні привабливі дівчата, що прийшли до клубу пропустити по коктейлю та порозминатися на танцювальному майданчику.

– До речі, той Кір зараз десь тут, – попередила Лулу.

– Звідки знаєш? – Відразу ж запитала Зара.

– Шшш, дівчата, навіть у стін є вуха, – занервувала Тасарла й пожалкувала, що прислухалася до поради брата та взяла з собою супровід.

– Його автівка стояла поряд з клубом, – значно тихіше відповіла на поставлене запитання Лулу.

– Добре! Тоді до справи, – промовила Зара і відкрила останні двері, що відділяли їх від основного залу.

Якась драйвова мелодія різко вдарила по вухах. Від несподіванки Тасарла не відразу зібралася з думками. А от супутниці вже на всіх парах включилися у гру, атакуючи охоронців милими посмішками й запитаннями про те, де таким гарним дівчатам можна присісти.

Тасарла вирішила не заважати й відійшла на деяку відстань. У кожного своя роль, тож можливо варто покластися на дівчат та трохи розслабитися, бо якщо так нервувати, то

можна купу помилок наробити. Як-не-як, а сьогодні вони прийшли не стільки шпигувати, скільки відпочивати.

– Келих «Шардоне», – крикнула Тасарла, офіціанту, що пробігав повз неї.

– Три келихи за той столик, – скорегувала замовлення Зара й відпустила хлопця.

– У нас вже й столик є?

– А що ми просто так посміхалися тим велетням біля дверей? Звісно є. Ходімо. До речі, з того місця якраз вся зала, як на долоні.

Й дійсно охоронці порадили гарний куточок. І це, мабуть, єдиний столик, який не потрапляв в поле зору камер відеоспостереження. А їх в приміщенні вистачало.

Дівчата ще не встигли як слід вмотитися, а вправний офіціант вже приніс випивку.

– Це комплімент від нашого закладу, – промовив він, намагаючись перекричати музику і додатково поставив перед гостями фруктову нарізку.

Зара й Лулу щось там весело щебетали у відповідь, а Тасарла потяглася за келихом, але до рота його так і не донесла. Її погляд відразу вицупив з натовпу бородатого чоловіка зі знімка, що на днях показував брат.

Такого важко було не помітити. Навіть охоронці біля дверей не могли зрівнятися з ним у величі.

По спині дівчини неприємно пробіг холодок. Інтуїція підказувала, що краще тікати й не обертатися, але Тасарла не могла підвести брата, бо знала – її відмова не зупинить Чендера. А разом з тим ще й додасть небезпечності ситуації. Втратити ще одну близьку людину вона не могла.

Тим часом до велетня підійшов незнайомий чоловік. Вони потисли один одному руки й Кір пригостив співрозмовника випивкою. Тасарлі здалося, що між ними зав'язалася дружня розмова.

– Ми на танцювальний майданчик... ти з нами? – Запитала у дівчини Зара.

– Ні. Ви йдіть веселіться, а я замовлю собі ще вина.

Як і очікувалося, дівчата не стали вмовляти онуку барона змінити плани й знизавши плечима попрямували танцювати.

А Тасарла повернулася до спостереження.

Кір і незнайомець й досі вели дружню розмову, яка переривалася гучним сміхом. Принаймні так здавалося, бо почути наскільки був гучним цей звук не малося можливості у місці де панувала музика.

У якийсь момент Тасарла спіймала себе на думці, що зовсім не цікавиться депутатом. Вся її увага сконцентрована на широкій спині незнайомця. І хай вона не бачила його обличчя, але навіть на такій відстані відчувала сильну чоловічу енергетику.

Дівчина тряхнула головою у спробі вернути мізки на місце. Навіть якщо той незнайомець виявиться Бредом Пітом це не матиме ніякої різниці, адже вона циганка, онука барона, і повинна заглядатися лише на чоловіків з табору. В решті решт один з них стане її чоловіком.

Та про сьогоднішню вилазку ніхто з циган (ну, Чендер не рахується) не знає, тож можна розслабитися й насолодитися видами. Тим паче такими привабливими видами. Чомусь Тасарла була впевнена, що незнайомець справжній красень.

Від таких думок дівчина відчула дивний вогонь у грудях, але розібратися що то було не встигла, бо співрозмовники, за якими вона спостерігала, різко підвелися й без зайвих перешкод пішли в бік сходинок на другий поверх.

Рясний натовп розступився перед ними, даючи дорогу. Ще хвилина і вона втратить їх з поля зору. Що ж робити?

Тасарла поглядом відшукала дівчат, які піддавшись ритмічній мелодії забули навіщо знаходяться тут. Часу попередити їх не було, тому онука барона швидко підвелась й, обходячи боком натовп, відправилася за чоловіками.

Та все ж таки та хвилина зволікання виявилася фатальною, адже коли Тасарла подолати сходинок й опинилася у довгому коридорі – він пустував. Єдиною її зачіпкою виявилися двері, що через пару секунд після її появи з ледь чутним клацанням зачинилися.

Проте це хоч щось. Виждавши деякий час циганка обережно відчинила їх і просунула свою темну головку всередину.

Кімната нагадувала вітальню з ще одними дверима, які, як здогадалася Тасарла, вели у спальню. Навшпиньках дівчина відправилася туди у розвідку. Проте чоловіка там не виявилось.

— Де ж ти є? — Ледве чутно запитала сама у себе онука барона й наче у відповідь десь поряд почувся плеск води. — Здається депутат вирішив освіжитися. Ну й добре!

Розслабившись Тасарла всілася на ліжко й зняла підбори. По-перше, щоб вони не заважали, по-друге, щоб беззвучно пересуватися по кімнаті й по-третє, щоб ноги трохи відпочили.

Залишивши взуття біля ліжка дівчина вивчала спальню. Насправді Тасарла ніколи не була в таких закладах і нічого схожого не бачила на власні очі, але ж це не означає, що вона дурепа й не розуміє навіщо такі кімнати у клубі.

— Звісно для втіхи, — тихо промовила онука барона, роздивляючись власне відображення у дзеркалі.

Й дійсно сьогодні звіди на неї дивилася молода дівчина в чорній спідниці по коліно з великим розрізом і такому ж чорному топі, проте верхня сексуальна частина була прикрита піджаком.

Чендер власноруч підбирав для сестри цей образ. Щоб вона виглядала сучасно й не вибивалася з натовпу. Як-не-як від цього залежав їх план, адже у понеділок доведеться навідатися в клуб знову, вже для того, щоб поцупити кільце з діамантами.

Якщо чесно цей образ й дійсно допоміг Тасарлі почуватися по-іншому. Вона була більш розкутою, впевненою, сексуальною; зрозуміла, що в неї гарні довгі ноги, привабливі округлі стегна, тонкий стан, повні груди третього розміру... Все це було непомітно у звичних нарядах, адже цигани з їх табору поважали традиції й досі носили довгі спідниці або сукні, поверх яких незмінно красувалася хустка.

Захопившись власним відображенням Тасарла втратила обережність й не почула, як депутат вимкнув воду. Проте про небезпеку її попередив скрип дверей. Дівчина у паніці не знала куди себе приткнути й не знайшла нічого кращого, як сховатися за порт'єрою.

В перші хвилини вона навіть дихати боялася, але поступово страх відступав, уступаючи місце цікавості. Обережно Тасарла виглянула зі своєї схованки. І те що вона побачила повинно було її розчарувати, але не розчарувало.

В спальні замість депутата стояв вже знайомий незнайомець, стояв повністю оголений, стояв спиною до неї. Так ніби на виставці. Й тепер Тасарла могла набагато краще спостерігати за його спиною, грою накачених мускулів, крилами, що наче справжні пурхали, коли він рухався.

Взагалі-то дівчині не подобалися татуювання, але саме це настільки виглядало доречним, що можна було дивитися й дивитися. Вдосталь намиливавшись тату Тасарла прослідувала поглядом по хребцях й нарешті опустила очі на пружні чоловічі сідниці.

Тільки диво врятувало дівчину від того, щоб не застогнати й не викрити себе. Та на жаль, воно не розповсюджувалося на її почуття, бо здавалося, що у спальні різко підвищився градус та навіть попри це тіло покрилося мурахами.

А потім він повернувся й очі Тасарли вперлися вже зовсім не у сідниці. Секунди вистачило, щоб зрозуміти наскільки ідеально виглядав цей чоловік без білизни.

Десь щось клацнуло і незнайомець нагнувся ховаючи від Тасарли своє тіло, а коли випрямився то тримав в руках її взуття.

Серце впало в п'яти. Її зараз викриють. Ох, мамо, він же зрозуміє, що вона за ним шпигувала, що розглядала оголеного...

Та на подив чоловік лише привабливо посміхнувся якимсь своїм думкам, а потім покликав:

— Євгенія, ти де? Чому не попередила, що повернулася?

А у відповідь тиша.

— Чи не повернулася, — промовив до самого себе незнайомець і поклав знайдене взуття у шафу.

Тасарла тихенько зітхнула з полегшенням. І хоча вона не розуміла, що тільки-но сталося, це не мало великого значення, адже все ж таки її не викрили.

Ненадовго незнайомець повернувся до ванної кімнати, але дівчина не наважилася залишити схованку. І не дарма, адже зненацька в кімнаті з'явився янгол.

В перші секунди Тасарла навіть власним очам не повірила, а потім зрозуміла, що все ж таки це не небесна істота, а звичайна жінка... жінка, яку Господь наділив неймовірною вродою. Настільки все в ній виглядало гармонійно: швидкість і плавність рухів, зріст, сірі очі та попелястий колір волосся.

— Так і знав, що ти повернулася, — промовив незнайомець як тільки побачив гостю.

— Здивована, що ти помітив, — відповіла дівчина тоненьким голосом.

Від здивування рот Тасарли відкрився сам собою, коли незнайомка з посмішкою доторкнулася до бретельок сукні й та відразу впала до її ніг.

Попри здоровий глузд, циганці знову здалося, що перед нею янгол, що тільки-но позбавився власних крил.

Тепер дівчина зрозуміла, що ці двоє тут не просто витріщатися один на одного будуть. Ну, і що їй в цій ситуації робити? Як виплутатися? Не стрибати ж з другого поверху елітного нічного клубу. Невже доведеться чекати?

Ні, Тасарла не могла, адже поки роздивлялася оголеного чоловіка уявляла, що він належить тільки їй. Й хай це лише мрії, й хай насправді він її ніколи не буде, й хай в реальності вона стане коханою дружиною комусь іншому, але у ту мить незнайомиць належав їй. А тепер...

Янгол переступив через тканину та одним вправним рухом ноги жбурнув її якомога далі. Це виглядало наче сцена з дорослого фільму – фільму, який циганка зовсім не хотіла дивитися.

Щоб відволіктися Тасарла сконцентрувалася на чоловікові. Але тепер вже на не його ідеальній фігурі, а на обличчі. Він і дійсно виявився красенем. А очі... Пірнувши в їх глибини можна було не повернутися. Так, настільки вони виявилися незвичайними, голубими. Хоча ні... Це колір аквамарину. Прямий ніс і тонкі чуттєві губи завершували його образ.

Саме зараз на цих самих ідеальних вустах розквітала посмішка. Дівочі руки оповили шию й трохи надавивши на потилицю змусили нахилити голову. Він підкорився. І у цей самий момент білявка полонила його губи своїми, прилинула до тіла, призиваючи коханця до дії. Вже через секунду вони впали на ліжко, продовжуючи насолоджуватися один одним.

Тасарла хотіла відвернутися, втекти, але була наче зачарована. Зачарована цим чоловіком: його посмішкою, тим, як довгі пальці пестили тіло жінки, що накрила його собою. А потім він зманеврував та зайняв позицію зверху, упершись руками з двох боків від попелястої голівки. При цьому його тату знову ніби ожило. Від кожного руху крила на спині пурхали: то стискалися, то знову розправлялися...

Тасарлі хотілося доторкнутися до нього, відчути кінчиками пальців тепло, але саме цього вона й не могла. Все що їй залишалося стояти за порт'єрою й згорати від власного вогню пристрасті, що розгорався сильніше з кожною секундою.

– Візьми мене, – запропонувала жінка, і тепер її голос не був таким чарівним. Скоріше він охрип від бажання.

Незнайомця не потрібно було просити двічі. Особливо якщо у нього в голові кружляли ті самі думки, ті самі бажання...

Чоловік безсоромно розвів її коліна в різні боки, вона не пручалася. Піддатлива, доступна – лежала й стогнала під ним, прогиналася в спині назустріч, ще сильніше розводячи в різні боки ноги.

І він одним впевненим рухом заповнив її нутро.

Всередині у Тасарли все стислося. Довелося навіть закусити кулак, щоб не застогнати вголос. Низ живота скрутило від невтамованого бажання, спідня білизна промокла від любовних соків і допомагало лише холодне скло, до якого циганка притулилася спиною.

— Я кохаю тебе, — промовив незнайомець перед тим, як зробити декілька останніх поштовхів.

Й це раптове зізнання розбило всі нездійсненні мрії Тасарли, адже було зроблене від серця та мало підтвердження у його незвичайних очах.

Онука барона тяжко зітхнула. Вона б все віддала, аби ці слова пролунали для неї...

На жаль, це неможливо. Між ними прірва. Він багатий гаджо, вона циганка — онука барона, перлина табору. Їх світи ніколи не перетнуться. Проте вогонь, який запалив в ній саме цей незнайомий чоловік, вже неможливо було загасити. Тасарла знала, що ніколи не забуде те, що побачила в елітному нічному клубі. Ці спогади пройдуть з нею через все життя.

Розділ 1

Риботень, 2019 рік

З кожною хвилиною Тасарла все більше нервувала. Сидіти на ліжку й чекати бодай якихось новин важко. Тому онука барона підскочила й почала ходити по кімнаті наче дика тварина, що раптом потрапила у залізну клітку. Проте й це не допомогло — терпець урвався, вона притисла тремтячі руки до щік та повернулася до подруги:

— Чому так довго? Невже немає виходу з цієї ганебної ситуації?

Хітана мовчки витріщилася на онуку барона, а потім прикрила очі й похитала темною голівкою, не наважуючись вимовити ані слова. Тасарла — гарна дівчина, вихована, але інколи буває занадто запальна, як вогонь. Сьогодні якраз один з таких випадків. За довгі роки, що вони знайомі Хітана ще жодного разу не бачила подругу такою розлюченою, такою нетерплячою. Щоправда, багато чого змінилося з того часу, як барон дізнався про темні справи за його спиною. Він не очікував такого удару. Та ще й від кого, від власного онука.

Два роки тому до них у табір вперше навідалися гаджо. Й все це було не просто так! Вони відразу ж пояснили, що привело їх на чужу територію. Роман Карачай, барон, дід Тасарли та Чендера, не зважаючи на ситуацію зустріли їх як гостей. І мабуть, саме це на той момент врятувало його онука від арешту.

Хоча гаджо й були одягнені по цивільному, але насправді займали не останні місця в органах міської влади. Полковник Димідов пояснив барону, що веде справу серійних викрадачів коштовностей, а потім поклав перед Романом канцелярську теку. Відкривши її чоловік, попри смаглявий тон шкіри, зблід. Перед ним лежали докази того, що грабіжники – це група циган на чолі з його онуком. Всіх він добре знав, всі були з його табору.

Два роки тому Роману все ж таки вдалося вмовити полковника не надавати розголосу справі та урегулювати все мирним шляхом. Звісно ж був суд, але викрадачі відбулися умовним терміном та відшкодуванням збитків з відсотками.

І ось нещодавно полковник знову навідався до табору. Тепер вже мова йшла не про групу циган. Викрадачів було двоє: онук барона Чендер та його наречена Лулу. Вони обікрали успішного приватного підприємця, володаря шоколадної фабрики, Петра Шушкова на захмарну суму – на мільйон. Барон намагався улагодити конфлікт так само як і минулого разу, але чоловік був непохитним – або барон повертає потрібну суму з відсотками за неділю, або його онук з нареченою опиняться за ґратами.

Проте у Чендера та Лулу були інші плани на життя. Й дізнавшись про те, що їх викрили, парочка зникла по-англійськи у невідомому напрямку, залишивши на згадку про себе борг у мільйон.

Дізнавшись про ситуацію у таборі Димідов пішов на зустріч Роману, запропонувавши угоду, яка повинна була задовольнити всіх. Якщо барон погодиться скласти свої повноваження й залишить село разом зі своєю родиною, то натомість полковник вмовить Шушкова обмежитися лише власністю Романа Карачая: великим будинком та прилеглою територією. Цигани повинні прийняти Петра як сільського голову й підкоритися новому порядку. Таким чином, вперше гаджо стане бароном циганського табору.

Та навіть це було не так жахливо, як плітки, що розповсюдилися по таборі, наче неконтрольований вогонь по полю. Подейкували, начебто п'ять років тому Шушков збирався одружитися, але наречена зрадила Петру з його ж другом, тим самим розбивши чоловіку серце й втоптавши його ім'я у багнюку.

Після цього Шушков став зовсім іншою людиною. Навіть його очі кольору літнього неба змінилися. Тепер замість радісного тепла вони випромінювали люту холоднечу. Дехто поділився з циганами історією про те, як Петро вбив друга, а наречену з соромом повернув батькам, таким чином, помстившись обом.

Перелякана Хітана не розповідала ці плітки Тасарлі, проте з іншими дівчатами з табору вони провели багато ночей, з занепокоєнням обговорюючи, що станеться з ними, коли барона Романа та його онуку проженуть звідси, наче бродячих собак.

Але навіть не знаючи нічого про всі ці розмови Тасарла з кожним днем ставала дедалі дратівливою. Навіть натяк на Шушкова сердив її. А одного разу, користуючись нагодою, онука барона заявила, що не залишить власний дім та людей, знайомих з дитинства, хто б тут не намагався оселитися.

Та слова словами, а коли сьогодні прибула делегація з міста стало зрозуміло, що так як раніше вже ніколи не буде. Барон теж викликав свого юриста і всі вони закрилися в його кабінеті. Тасарлі ж заборонили бути присутньою при розгляданні справи. Саме тому дівчина так нервувала й не могла знайти собі місця.

Проте навіть Хітану лякав войовничий настрій подруги. Тому вона майже весь час мовчала та слухала як онука барона звинувачувала у всій цій ситуації нахабних гаджо.

Так, ці люди їм чужі. Й вони прийдуть сюди, щоб встановити свої порядки, але ж якби не Чендер цього всього б не сталося. Розбещений владою та грошима хлопець перетнув дозволену межу, наплював на них всіх і на власну родину, задовольняючи свою пихатість. Як результат, тепер цигани мають підкоритися українцям на власній території, а їх барон без копійки за душею має піти геть. Якщо ж вони не виконають ці умови, то проллється кров.

— Тасарла, сядь і заспокойся. В мене від твоєї метушні голова болить, — промовила Хітана, намагаючись відволікти дівчину від роздумів поверхневою розмовою.

— Як ти можеш бути такою спокійною? — У відповідь запитала онука барона. — Наше щасливе майбутнє під загрозою. Коли сюди прийдуть жити гаджо, коли вони будуть витирати об нас ноги... Невже тільки тоді циганська кров заграє у жилах?

— Тасарла, зупинися. Що ти говориш? Хочеш, щоб ми підійнялися? Ну, й що тоді? А? — Не витримала Хітана. — Я розповім тобі, що буде тоді. Нас розчавлять, як набридливих комах. І Чендера знайдуть... Думаєш, його помилують? Ні.

Онука барона стисла кулачки, але все ж таки зупинилася. Звісно її подруга мала рацію та й сама вона у жодному разі не хотіла ніяких кривавих сутичок. Її слова та поведінка були нав'язані безпорадністю і страхом. В решті решт вона лише жінка.

— Я дуже хочу заспокоїтися, Хітана, але не можу. Сьогодні у барона відберуть все: й дім, і владу. А мою долю взагалі вирішує купка незнайомих людей з важливими папірцями у своїх товстих портфелях. Так от що я тобі скажу. Якщо цей дурень-підприємець вважає, що просто так з'явиться тут і відбере у мене все, то на нього чекає неприємний сюрприз.

За це я видряпаю йому очі, клянуся!

– Тасарла, ти ж розумна дівчинка, – промовила подруга, – тож ввімкни нарешті мізки. Твій брат не тому дорогу перейшов. Та й звідки у чесного підприємця такі гроші й такі зв'язки? Що ти взагалі про нього знаєш?

– Еее... Ну, знаю, що він володіє шоколадною фабрикою... Мабуть, гарно стоїть на ногах, звідти й гроші.

– А те що він не вагаючись убив кращого друга, знаєш?

Від несподіванки Тасарла знову зупинилася й на цей раз присіла на ліжко.

– І його не посадили за це?

– Ні! Тож думаю він не тільки у виробництві шоколадок та цукерок замішаний, а ще й в криміналі. Звідти й такі статки. А ти очі видряпаю... очі видряпаю... Будь обережною насамперед.

– Тобто ти вважаєш, що я повинна без зайвих слів залишити свій дім, табір... та зникнути?

– Ну, можливо він не буде вимагати твого від'їзду. Ти ж йому нічого не зробила.

Зненацька почувся стук у двері й на порозі з похмурим обличчям з'явилася Зара.

– Тасарла, тебе кличуть у кабінет.

– Все так погано? – Відразу ж запитала онука барона, розуміючи, що дівчина підслуховувала.

– Надія є.

– Сподіваюся це правда, Зара?

– Так, але тільки якщо Тасарла погодиться на поставлені умови. Будь ласка, подумай про нас всіх, коли будеш приймати рішення, – звернулася дівчина до онуки барона.

Тасарла нічого не розуміла. До чого тут вона? Проте Зара вже тягнула її до потрібних дверей, не даючи змогу привести думки у порядок.

– Моя перлина, – промовив барон, коли дівчина зайшла у кабінет. – Проходь. У цих людей до тебе є декілька запитань.

Серце дівчини опинилося в п'ятах, але вона вперто підійняла підборіддя й зачинила за собою двері.

– Тасарла, скажіть, будь ласка, чи знали ви про те, чим займається ваш брат? – запитала жінка – юрист, коли дівчина сіла на стілець.

Звісно ж знала, але про це не знав барон, і давши зараз правдиву відповідь вона могла лише нашкодити.

– Ні, не знала.

– Тож ви ніколи не брали участь у пограбуваннях?

Від цих запитань у дівчини по хребцях мороз пішов. А що буде, якщо ці люди зараз дістануть з портфеля знімки на яких вона викрадає кільце? Ні, це абсурд. Минуло стільки часу...

– Ні, не приймала, – на власний страх і ризик промовила циганка.

– Моя дівчинка з іншого тіста, – впевнено промовив барон, захищаючи свою улюбленицю.

Тасарла відповіла барону ніжною посмішкою.

– Ну, якщо це правда...

– Це правда, – перебив Роман Карачай.

– ...тоді у нас є для вас пропозиція, – завершила попередню фразу жінка-юрист. – Ми розуміємо, що цигани невдоволені тим рішенням, що запропонував Димідов вашому дідусю. Також ми розуміємо, що через зміщення барона можуть розпочатися безглузді сутички. Тому повністю віддати владу в руки незнайомого циганам чоловіка не можемо...

– Ми з бароном залишимося у таборі? – Запитала Тасарла.

– Ні, моя перлино, ти залишишся у таборі, – промовив дідусь, – але тільки у якості дружини Петра Шушкова.

Від цієї звістки всередині у Тасарли все похололо.

– Це єдина можливість уникнути протистояння між циганами та українцями, – запевнила жінка-юрист.

– Я не можу вийти заміж за Петра Шушкова. Наші традиції забороняють циганкам вступати

у шлюб з гаджо. Якщо таке станеться...

Тасарла не закінчила свою думку, тому що погляд її впав на барона. Він чомусь був невдоволений такою відповіддю.

А потім перед нею поклали газету, в якій йшла мова про волинських циган. Вони вже доволі тривалий час вступали у шлюб з українцями та українками, ходили до місцевих храмів, віддавали дітей у школи, садочки. Про власні традиції та культурні надбання волинські цигани згадували з ностальгією, як про щось приємне, але назавжди втрачене.

– Перлина моя, тобі вже двадцять вісім років. За нашими традиціями ти давно повинна була вийти заміж, але я егоїстично тримав тебе поряд з собою. Тепер же настав час відпустити, – промовив барон.

Дівчина навіть рот відкрила від несподіванки. Вона не готова стати дружиною незнайомому чоловіку. Чи готова?

– Тасарла, послухай мене, – промовив барон, розуміючи почуття онуки, – це гарна можливість залишитися у таборі та контролювати ситуацію. Ти ж не хочеш, щоб з тими, кого знаєш і любиш з дитинства сталося лихо?

– Ні, не хочу.

– Тоді зроби те, що повинна. Заради мене, Чендера та табору.

Уявивши свій дім зруйнованим, своїх знайомих мертвими, онука барона вирішила прийняти будь-які міри, щоб такого не сталося.

– Добре, якщо я погоджуся вийти заміж за Петра Шушкова, то де гарантії, що він забажає взяти циганку за дружину?

Це виявилось самим влучним запитанням, яке пролунало сьогодні з її вуст. Навіть не зважаючи на те, що дівчина не знала цих людей, але все ж таки по їхнім поглядам зрозуміла – Петро так само як і вона проти такого шлюбу.

– Він не має бажання одружуватися зі мною, – впевнено констатувала Тасарла.

– Він взагалі не має бажання одружуватися, – промовив незнайомий чоловік, що до цього весь час сидів мовчки, – але Кирило Кугат його вмовить.

Почувши знайоме ім'я, дівчина навіть дихати перестала. Кирило Кугат... Той самий Кирило Кугат, якого вони з Чендером обікрали дев'ять років тому. У що ж вона зараз вв'язується? Чи не пастка все це?

– Кирило Кугат... Місцевий депутат? – Все ж таки вирішила уточнити Тасарла.

– Так. Він допоможе вмовити вашого майбутнього чоловіка одружитися.

– То що, Тасарла, ви приймаєте нашу пропозицію? – Уточнюючи, запитала жінка-юрист.

Цікаве формулювання. Складалася думка, що в неї й дійсно є право вибору. Але це лише ілюзія. Який у неї є вибір? Ніякого. Її доля була в руках цих людей і вони вирішили, що онука барона повинна стати розмінною монетою між двома світами.

Саме в цей момент в пам'яті дівчини вплинули слова Зари: «Будь ласка, подумай про нас всіх, коли будеш приймати рішення».

І Тасарла подумала. Навіть попри свій страх та ненависть до Петра Шушкова вона вийде за нього заміж. Вийде, задля порятунку знайомих з дитинства людей; вийде, щоб стати тим самим місточком, завдяки якому цигани й українці зблизяться. Принаймні Тасарлі хотілося у це вірити.

– Так, я приймаю вашу пропозицію, – впевнено промовила дівчина.

Після цієї заяви зненацька заговорив барон:

– Сьогодні перлина нашого табору розплатилася собою за мої помилки, за мою поразку. Саме я винен у всьому, що сталося. Я не зміг виховати з Чендера нормальну людину; не помітив, коли він пішов кривою доріжкою. Але якщо Тасарла постраждає від руки гаджо, якого ви напропорчили їй в чоловіки, то я повернуся навіть з пекла і вб'ю його. Й жодна сила на землі не зупинить мене.

Після цього барон взяв онуку за руку та вивів з кабінету, залишивши письмові формальності своєму юристу.

Через дві хвилини Тасарла опинилася у себе в кімнаті. Зайшовши, вона відразу впала на ліжку. Дивно, що підіймаючись сюди вони не зустріли жодної людини. Де подівалися Зара та Хітана? Хоча такі запитання навряд чи повинні зараз хвилювати дівчину. Зовсім скоро вона стане дружиною незнайомцю, чоловіку, який можливо вбив свого друга; чоловіку, який мав зв'язок з кримінальним світом; чоловіку, який не збирався одружуватися не тільки на циганці, а й взагалі. О, Господи, що ж вона наробила? Навіщо погодилася на цей дивний шлюб? Як тепер зможе віддати своє життя та своє тіло людині, яку ніколи не покохає? Безліч запитань і жодної відповіді.

Поки що Тасарлі було дуже важко прийняти таку свою долю, тому вона зробила єдине, що вміла краще за все – з головою пірнула у нездійсненні мрії. Там вона по традиції чекала

на свого гаджо у кімнаті, а коли він виходив з душу, звабливо одним рухом знімала сукню й насолоджувалася, тим як незвичайні аквамаринові очі починали темніти від пристрасті. Потім вони разом падали на ліжко й довго та солодко насолоджувалися один одним.

З таких приемних думок не хотілося повертатися у реальність. Якби тільки вона могла вийти заміж за чоловіка зі своїх мрій; за чоловіка, у якого були дивовижні крила за спиною...

Розділ 2

Тасарла могла годинами стояти на балконі та роздивлятися мальовничі краєвиди й територію, що належали барону.

Хоча вже здається не йому. Іншому. Незнайомому, чужому чоловіку, який сьогодні повинен прибути, щоб підтвердити права власності.

Він вже зовсім поряд. Тасарла відчувала це й здається природа теж. Навіть вітер змінився: став більш нахабним, більш лютим та холодним. Він приніс з собою сірі хмари, що повністю вкрили небо.

Тасарла розв'язала хустину, що красувалася на її довгій спідниці та накинула на плечі. Але навіть це погано захищало від пронизливого вітру. Обхопивши себе руками, дівчина намагалася уявити майбутнього нареченого. Що їй відомо про нього окрім пліток і чуток? НІЧОГО. Насправді Тасарла й не хотіла нічого знати. Досить і того, що її наречений жорстока людина без серця. Ну, і як можна жити з таким під одним дахом?

Так, подруга все ж розповіла онуці барона історію з минулого її нареченого. Ніби то у Петра Шушкова була дівчина, яку він кохав більше за життя, але одного дня чоловік знайшов свою наречену в обіймах кращого друга. Помстившись обом, він назавжди зарікся не кохати.

Циганок у таборі дуже хвилювали плітки, що їх новий барон зовсім не поважає жінок, сторониться їх, а серце його ніби перетворилося на шматок льоду, що навіть не б'ється під шкірою.

Можливо б Тасарла і відчула до нього жалість, якби вже не відчувала люту ненависть. Їй здавалося, що цей чоловік принесе з собою холод. Поряд з ним і її серце, яке жадає палкого кохання, перетвориться на шматок льоду. Й дійсно, яка ще доля може чекати на неї з таким екземпляром Кая з казки про Сніжну Королеву.

Несподівано чоловіча рука лягла дівчині на плече, вириваючи з гірких думок. Це барон прийшов заспокоїти її, дати пораду. Вона знала, що повинна бути сильною заради нього, заради всіх циган з табору, тому натягнувши на обличчя посмішку повернулася до дідуса. В перші секунди Роман Карачай дивився вдалину, на село, де прожив майже усе життя, а потім перевів погляд на онуку і дбайливо її обійняв.

– Від цього я не можу тебе захистити, Перлина моя.

– Знаю. – Вона притислася щоким до його гарячого плеча. – Цей наречений жахливий, правда ж? Багатий, що позбавлений найціннішого. Мабуть, розбещений й вередливий. А можливо навіть і підсівший на наркоти.

Дідусь тихо засміявся, чи то їй тільки здалося.

– Ні, Перлина моя, він не наркоман. Й навіть доволі приємний у спілкуванні.

– Ти знайомий з ним? – Здивувалася дівчина.

– Перетиналися у минулому, але не більше. Дивно.

Тасарла почула у тоні барона зацікавленість та щось ще, щось, що не зрозуміла.

– Про що ти? Що саме дивно?

– Цей Петро зовсім не схожий на людину, що зреклася кохання. Пам'ятаю, я бачив його вже після того, як та жінка вчинила найбільшу дурню у своєму житті. Тоді він з'явився на зустріч ще з якимось чоловіком. Мені розповіли, що то його молодший брат, який нещодавно повернувся на батьківщину з іншої країни та тепер збирався відкрити справу у Тростянці. В той день вони розмовляли неподалік від нас і Петро засміявся. Але не сміх мене вразив, а очі. З холодних та колючих вони перетворилися на теплі та веселі. Спочатку я навіть не міг повірити, що це ті самі очі. Стільки в них було життя, енергії, запалу... В той момент вони зробили Петра схожим не на акулу бізнесу, а на малого хлопчину, який не знає що таке лютість і ненависть. На жаль, це тривало не довго й в наступну мить, коли Шушков зустрівся зі мною поглядом, я знову побачив перед собою зібраного й розважливого бізнесмена, що здатен будь-кого порвати на шматки заради власного прибутку. Саме це мене й здивувало. Очі Петра оманливі. Будь уважна з цією людиною, Перлина моя.

– Добре, дідусь, – пообіцяла дівчина, відсторонившись і повертаючись до спостереження за горизонтом.

Барон Роман Карачай з любов'ю та каяттям спостерігав за онукою.

– Якби у мене була хоча б одна можливість заборонити цей шлюб...

– Ні, не переймайся через це, – перебила його Тасарла, – так забажали небеса. Це доля. Від неї нікуди не втекти.

Дівчина впевнено розправила плечі, і Роману знову захотілося її втішити, але він добре знав свою онуку. Вона сильна й безстрашна навіть перед обличчям небезпеки, тож точно знайде вихід і з цієї ситуації. Барон був впевнений, що Тасарлі вдасться зібрати до купи понівечене серце Петра. Варто їй тільки цього забажати.

– Я розумію всю серйозність ситуації, розумію, чому повинна залишитися тут. Це мій дім і жоден чоловік не змінить цього факту. Я виросла у цій місцині й люблю наш табір, наш ліс, поля, сади... – Неочікувано пустилася у відверту розмову Тасарла, – Пам'ятаєш, коли мені було п'ять, я вмовила Зару та Папушту і ми втекли з дому на дві доби? Обладнавши в лісі собі будиночок, ховалися там, граючи у дорослих.

– Як таке можна забути. Твої батьки тоді ледь душу з Чендера не витрусили, намагаючись вивідати де ти ділася, – з посмішкою відповів барон, – але він мовчав. Не видав. Мій онук!

Тасарла зрозуміла, що дарма заділа цю тему й поспішила її змінити:

– А пам'ятаєш, як я вперше вчилася сидіти на коні?

– Ця картина й досі в мене перед очима. Варто було тварині повернути голову чи підійняти ногу, як ти тієї ж миті відскакувала від нього. Але потім переборола страх і все ж навчилася їздити верхи.

– Насправді я це зробила через те, що Хітана мене дразнила й називала не справжньою циганкою. З її слів, справжні цигани завжди добре ладнали з конями. Саме після того, як я все ж таки утерла їй носа ми й стали найкращими подругами.

– Ну, з цього приводу можу сказати, що ти дарма переймалася, тому що у тебе характер справжніх циган, кров циган. Наша перлина, наша дівчинка, наша надія...

Так, Тасарла знала, що на теперішній день й дійсно попри власні бажання стала останньою надією на гарний кінець цієї справи. Заради табору дівчина готова запропонувати себе цьому ненависному незнайомцю, тому що вона й дійсно справжня циганка, онука барона. Такі як вона не пасують перед труднощами, а долають їх з високо піднятою головою.

– Я вийду за нього заміж. Я врятую невинні життя, – впевнено промовила Тасарла швидше переконуючи себе, ніж барона.

– Ходімо, Перлино моя, стає занадто прохолодно.

Й дійсно у цей момент порив холодного вітру розтріпав довге темне волосся, але дівчина вперто стояла на місці, продовжуючи вдивлятися вдалину.

– Ні, я хочу дочекатися приїзду нареченого тут. Хочу, щоб він відразу відчув мою присутність, щоб зрозумів хто тут господар.

Барон дуже добре знав свою онуку, тому не став переконувати зайти у дім. Все одно це було безглуздо. У дівчини свої таргани в голові, і якщо вона бажає зустріти майбутнього чоловіка саме так, то ніхто й ніщо не переконає її залишити балкон.

Дочекавшись коли Роман нарешті піде, Севаш наважився підійти до дівчини. Молодий циган чув всю розмову між онукою і дідусем і йому зовсім не подобалося, що така красуня як Тасарла повинна стати дружиною якомусь там гаджо. Не за їхніми традиціями такі весілля.

Тримаючись трохи позаду він ретельно вивчав дівчину. Густе волосся струїлося по її спині. Червона довга спідниця та такого ж кольору блуза підкреслювали тонкий стан й доволі високий зріст. Тасарла сильно змінилася з того, часу як вони ще дітьми грали на галявині перед домом барона. Вперше Севаш це помітив дев'ять років тому, коли вони у шістьох викрали кільце у міського депутата. Можливо якби тоді він наважився позалицятися до неї, то зараз мав би за дружину онуку самого барона. Через його нерішучість тепер дівчину чекає зовсім інша доля.

Хоча Севаш ніяк не наважувався підійти ближче, Тасарла все одно відчула присутність сторонньої людини. Повернувшись до нього обличчям, дівчина вигнула брову. Вона не розуміла, що чоловік тут робить і хто йому дозволив блукати по її будинку.

Крім того, Тасарлі не сподобався погляд, яким поідав її Севаш. Вона вже неодноразово помічала його прискіпливу увагу до своєї персони. Їй навіть здалося, що циган таємно слідкує за нею. Але навіщо? Можливо Чендер попросив придивитися за молодшою сестрою? Проте саме через безглузду поведінку брата Тасарла повинна була вийти заміж за незнайомого гаджо. Нагадавши собі про це дівчина невдоволено схрестила руки під грудьми й промовила:

– Що ти тут робиш? Хто дозволив блукати кімнатами мого будинку? Йди звідси.

Та замість того, щоб прислухатися, Севаш на крок наблизився до красуні.

– Ти так бажаєш зустрітися зі своїм вимушеним нареченим, що вирішила змерзнути? Можливо все ж таки варто зайти у дім, трохи погрітися? Все одно не призведеш на нього

гарного враження. Він гаджо, а ти циганка. Між вами прірва.

Тасарла стисла кулачки, але промовчала. Чомусь Севаш вирішив удати, що турбується про неї та голос його видав.

– Петро не має бажання вступати у шлюб з циганкою, навіть якщо вона онука барона, – тим часом продовжував співрозмовник.

– Мені то що до його бажань? – Різко відповіла дівчина. – Головне, щоб не пролилася кров.

– Та що ти? – Севаш іронічно посміхнувся. – Чоловіка змушують одружитися з тобою, а тим часом він чітко дав зрозуміти, що не бажає такого шлюбу. Хіба це не принижує? За для того, щоб вмовити цього гаджо до нас навіть місцевий депутат навідається. Знаєш хто? Кирило Кугат.

– Мені це відомо.

Брови Севаша поповзли вгору, але він не зупинявся:

– Може й знаєш, але не здається тобі все це пасткою?

– Ні, не здається, – Тасарлі хотілося дати цьому нахабі між очей. Невже він зараз почне погрожувати їй?

Але він не став. Його цікавила саме тема її одруження з гаджо.

– Як будеш спати з чоловіком, який не хоче тебе?

Чому вона взагалі повинна це слухати? Чому Севаш вважає, що їй варто непокоїтися через той факт, що гаджо не бажає бачити її у своєму ліжку. Яка різниця? Вона й сама б не проти мати окрему спальню.

І все ж таки дещо їй насправді цікавило Тасарлу. Чому наречений настільки проти їх шлюбу? Це якась особиста нелюбов до циган винна? Чи справа у тій, що зрадила Петру з його ж другом?

– Про що замислилася, онука барона? – невинним голосом запитав Севаш. – уявляєш, як тобі буде гидко, коли поруч лежатиме гаджо?

Тасарлі все це вже набридло, тому вона підійняла голову й процідила крізь зуби:

– Ні, у мене є інші проблеми про які варто думати. А ти заважаєш! Йди звідси, бо зараз я й

дійсно почуваюся гидко, розмовляючи з тобою.

В очах Севаша промайнула неприкрита лютя. Він у два кроки скоротив дистанцію між ними, схопив дівчину за плечі й гарнесенько тряхнув.

– Коли опинишся у моєму ліжку, любя, я нагадаю тобі ці слова.

Після цього циган почав наближатися до її губ, але Тасарла не збиралася дарувати поцілунок людині, до якої нічого не відчуває. Тому вона опиралася, відбивалася й нарешті відшпурнула чоловіка від себе.

– Я все розповім барону. Так і знай.

– І що? Він вже не має ніякої влади, дівчинко, – глузливо промовив Севаш, але все ж таки відступив.

Розвернувшись він пішов геть, але наостанок промовив:

– Ніякого шлюбу не буде, якщо я розповім барону, а навіть краще тому депутату, що ми з тобою стали коханцями.

Обличчя Тасарли з ту ж секунду побіліло й наче перетворилося на камінь. Та вже через хвилину дівчина опанувала свій страх:

– Якщо ти зробиш щось схоже, то проллються ріки крові. Циганської крові, Севаш. Думай що робиш і що говориш.

Циган пішов, а Тасарла продовжувала дивитися йому у слід і молитися, щоб він не виконав свою погрозу.

Трохи пізніше дівчина повернулася до спостереження. Якщо пощастить, то можливо Петро Шушков взагалі не приїде у їхнє село. Як-не-як час стрімко плинув, наближаючись до вечора.

Розділ 3.0

Тасарла вперто продовжувала стояти на балконі та чекати на нового барона. Але в якийсь момент вона настільки пірнула у власні думки, що не помітила, як на горизонті з'явилося декілька автовок. Проте вже в наступну мить вся її увага сконцентрувалася на новенькій

тойоті, що їхала першою у колоні.

Дякуючи Чендеру та його колекції раритетних авто Тасарла добре розбиралася в марках автомобілів. Проте їй на відміну від брата подобалися сучасні передові моделі.

Саме такою була автівка Петра Шушкова. Дивно, але Тасарла не мала сумнівів, що він сидить у першій машині й точно не у якості пасажира. Чоловіка видавала манера керування. Дика, швидка, неприборкана... Вона була такою, як і сам водій. Так, саме таким за плітками та чутками поставав перед нею майбутній наречений.

Відстань між ним та будинком швидко зменшувалася, і Тасарла зрозуміла, що Петру вже коротить побачити нову власність, яка так вдало потрапила у руки.

В самому ж будинку життя бурлило. Навіть будучи на балконі онука барона чула метушню, кроки, обривки фраз... На порозі вже з'явилася делегація на чолі з Димідовим. Вони чекали на нового господаря з привітними посмішками на вустах.

Тасарла тільки мазнула по ним поглядом і знову повернулася до спостереження за автівкою, що вже зменшила швидкість і збиралася подолати останню перешкоду – великі розчинені ковані ворота, за якими височів будинок барона. Зі свого пункту спостереження дівчина бачила набагато більше, ніж бачили пихаті делегати.

Й тут, на повороті, ніби відчувши сміливий й неприязний погляд онуки барона Петро відволікся від керування й заглянув прямісінько у її шоколадні, трохи розширені очі.

Від несподіванки дівчині довелося відступити на декілька кроків.

Те, що Тасарла тільки-но побачила ніяк не могло бути правдою. Це був він! Той самий гаджо про якого вона мріяла ночами; той самий, якого увесь цей час уявляла на місці власного нареченого.

А доля виявляється ще та жартівниця! Це ж треба так дати їй у лоба тими самими нездійсненими дівочими мріями. Тасарла не вірила, що це все відбувається насправді. Довелося навіть декілька разів вщипнути себе, щоб перевірили чи не сон весь сьогоднішній день. Ні, все відбувалося насправді. І поки онука барона приходила до тями, молодий чоловік заглушив мотор й вийшов з автівки.

Тасарла затиснула рот тремтячою рукою. Ні, Петро Шушков не може бути тим самим чоловіком, з неймовірним татуванням на лопатках. Не може! Та це й не він! Он яке обличчя суворе. Аквамаринові очі, що так вразили її дев'ять років тому, зараз ніби льодом покрилися й виглядали холодними й неживими. Від його пронизливого погляду Тасарлі знову захотілося відступити назад.

Той чоловік, якого вона пам'ятала зник. І хоча Петро мав таку точно зовнішність, хоча він вразив її сьогодні своєю чоловічою вродою, своїм правильним обличчям з мужнім підборіддям... все ж таки це був не він, не її знайомий незнайомець. Зараз перед циганкою стояв й дійсно Кай з дитячої казки. Тасарла відчувала, що в його серці вже давно поселилася порожнеча, безмежна, чорна, як діра у космосі.

Глибше вдихнувши холодне повітря, дівчина знову заглянула в очі Петра. Дивно, але він й досі спостерігав за нею, а наступної миті, коли їх погляди перетнулися, різко відвернувся.

У Тасарли защемило у грудях. Вона пригадала слова, що декілька годин тому пролунали з вуст Севаша, і серце її обійняв страх. Здається ситуація ще більш серйозніша, ніж вони собі уявляли. Циганці здалося, що він відмахнеться від неї, як від набридливої комахи. Й навіть делегація нічого не зможе з цим зробити. Такого чоловіка просто так не умовити.

Цікаво, що з ним сталося за ці дев'ять років? Що сталося з тим янголом, який прийшов до нього в кімнату для втіх, щоб подарувати незабутню ніч пристрасті? Чи була та жінка його нареченою, яка потім зрадила чоловіку з його другом?

Стільки запитань і жодної відповіді. Тасарла навіть розлютилася на себе через такі думки. Петро Шушков приїхав, що відібрати у них з дідусем будинок, владу, честь... а вона замислюється над такими дурницями.

– Не дозволю, – сама до себе тихенько промовила циганка, й розвернувшись швидко покрокувала назустріч новому барону та його оточенню.

З цієї миті дівчину хвилювало тільки майбутнє табору та власний дім, який цей нелюдь збирався відібрати.

Розділ 3.1

Перше, що помітив Петро, коли на шаленій швидкості під'їжджав до будинку барона Романа Карачая, була дівчина на балконі. Швидше за все та сама онука, яку йому пророчили у дружини. Й тепер заглушивши мотор та покинувши салон машини, чоловік знову підійняв очі догори, щоб краще роздивитися циганку.

Ніби відчувши його настрій незнайомка затисла рот рукою, але стійко витримала погляд. Декілька секунд у розширених шоколадних очах плескався страх, а потім різко зник. Як і не було його зовсім. Нічого собі характер. Її рішучість та сила духу дійсно вражали. Не кожен чоловік на таке був здатен, а тут дівчисько.

Проте погляд Петра теж не залишився без уваги. Сам Димідов вирішив пояснити:

– Тасарла Казібеева, онука Романа Карачая. Батьки дівчини померли у в'язниці, тому вона живе з дідусем у цьому будинку.

– Вродлива. Так відразу й не помітиш, що циганка, – промовив чоловік, що стояв поряд з Петром.

– Звичайна жінка, – заперечив Шушков.

– Тасарла цілий день провела на балконі, – знову намагався щось пояснити Димідов, – чекала на ваш приїзд. Мабуть, змерзла та заморилася.

– Ага, чекала, щоб пустити мені кулю в серце, – іронічно промовив Петро.

– Що ви? – Відразу ж зреагував Димідов, – онука барона зовсім не така. Тасарла розсудлива молода дівчина, розумна не за роками, і головне, не має нічого проти вашої появи у її житті.

Петро не повірив жодному слову. Димідов ще той старий інтриган. Він працював в органах вже доволі тривалий час і навіть зараз мав свою вигоду. Полковнику потрібно було швидше закрити неприємну справу й відправитися у бажану відпустку. Подумаеш, мільйоном туди, мільйоном сюди. Яка різниця?

Якби не Кір Петро ні за що б не погодився на цю дивну пропозицію. Звісно будинок й прилегла до нього територія були великі, але на мільйон не тягли. А на додачу йому, Петру, ще хотіли нав'язати шлюб з циганкою, хай навіть й з доволі привабливою циганкою, онукою барона.

Він не міг погодитися на це. Не міг зруйнувати життя цій не в чому невинній дівчині, що не за власним бажанням потрапила у липку павутину інтриг.

– Я правильно розчув? Циганка з балкона не має нічого проти нашої появи у її житті? – Несподівано промовив все той же чоловік, що стояв поряд з Шушковим.

Димідов кивнув.

– Тобто дівчина вирішила не залишати будинок?

– А ви хто? Чому цікавитесь? – Несподівано вступив в розмову якийсь невідомий чоловік з делегації.

– Орест Шушков, брат нового господаря цього будинку, – спокійно відповів на поставлене питання супутник Петра.

По обличчю Димідова стало зрозуміло, що йому явно не до смаку така ситуація. Й він поспішив завершити неприємну розмову:

– Так, онука барона залишиться жити тут.

– На якій підставі? – Знову запитав Орест.

Якби можна було б вбити поглядом, то обидва Шушкова вже б виявилися трупами. Але полковник швидко взяв під контроль емоції й процідив крізь зуби:

– Вона стане дружиною вашому брату.

– Я вже не раз наголошував, що не збираюся одружуватися. Ніколи. Й справа тут не в циганах. Це мое власне бажання, – відповів на таку заяву Петро.

– Я теж вже не раз наголошував, що у разі відмови щодо шлюбу з онукою барона, цигани не визнають вас як сільського голову. А наскільки я пам'ятаю Кирило Кугат сильно прагнув, щоб саме ви зайняли цей пост.

Петро не відповів. Він з цікавістю розглядав щось за спиною Димідова. І якщо чесно там було на що подивитися!

Тасарла нарешті знайшла в собі сили вийти та привітатися з чоловіками. Так, її майбутній наречений приїхав не сам, а в компанії шести своїх друзів, які напевно вирішили відпочити за містом у ці вихідні. Чи може це й не друзі? Може охорона? Онука барона пригадала, що розповідала їй подруга про Шушкова. Начебто він убив свого друга й був пов'язаний з криміналом. Такому не завадить пара-трійка бугаїв для охорони життя.

Поки Тасарла думала над тим, хто ці люди Петро уважно слідкував за нею. Він вловив войовничий настрій дівчини, відмітив її рішучу ходу, стиснуті в маленькі кулачки руки, зосереджене обличчя й палаючі гарячим шоколадом очі.

– Схоже вона йде по мою душу, – весело промовив Петро, але посмішка зникла з його обличчя так само швидко, як і з'явилася. Чоловік знову одягнув звичну маску.

Поки дівчина йшла вперед вітер вправно грав з її довгим волоссям, залицявся, намагаючись здерти хустку з плечей. Але все марно. Вона виглядала незламною, впевненою й рішучою. Черговий порив прийнявся тріпати довгу спідницю, намагаючись підійняти її вгору, але й ця забавка не вдалася. Проте Петро встиг оцінити її стрункі ноги, сильні стегна, тонкий стан. Його погляд перемістився вище, туди де дівчина одною рукою

тримала хустку.

«Цікаво, що вона там приховує?» – зненацька подумав Петро, а потім тряхнув головою і відігнав від себе такі недоречні запитання. Яка різниця, що в неї під хусткою? Циганка у будь-якому разі повинна залишити його новий дім.

Коли Тасарла нарешті наблизилася до чоловіків, Димідов відкрив рота, щоб офіційно представити її нареченому, але дівчина випередила його:

– Я Тасарла Казібеева, онука барона й сестра чоловіка, який вас пограбував.

Насправді вона не збиралася всього цього говорити, воно якось само вилетіло. Й тепер циганка розширеними очима дивилася на похмурого Петра Шушкова. Оце так початок знайомства! Та він її зараз прямисінько на очах у всіх цих людей покарає, а потім почнеться сутичка між українцями та циганами.

Така перспектива налякала Тасарлу набагато більше, ніж льодяний погляд Петра. Хай на своїх людей так дивиться. У неї інші клопоти є. Важливіші.

– Ласкаво прошу у мій дім, – спробувала виправити свою помилку онука барона, й навіть привітну посмішку видавала.

Проте Петро чомусь ніяк не реагував. Мовчки дивився на неї, ніби й дійсно збирався заморозити. А вона мала рацію, коли порівнювала його з Каєм... Перед нею зараз стояв саме цей персонаж з дитячої казки. Через декілька хвилин Тасарлі й зовсім стало ніяково від такої прискіпливої уваги. Ну, чому він ніяк не реагує?

Орест, що спостерігав за цією мовчазною боротьбою з боку, лише головою похитав. Його брат намагався залякати цю дивовижну жінку своїм фірмовим поглядом. Але здається у цьому випадку він не діяв.

Несподівано Петро змінив тактику. Чоловік крокував на зустріч дівчині й зупинився в декількох сантиметрах від неї.

І от халепа, ця циганка й дійсно не походила на інших. Занадто вродлива, сильна й одночасно ніжно-слабка, бути грубим і пихатим з нею складно, але Петро повинен. Так краще для них обох. Шлюб з ним нічого доброго в її життя не принесе, тільки розчарує.

– Приємно познайомитися, Тасарла, – промовив чоловік, і схопивши її долоню підніс до губ.

Легкий поцілунок, а по тілу дівчини розлилося тепло. Було таке враження, що вона випила глінтвейну секунду тому.

– Я – Петро Шушков. Той самий Шушков, якого пограбував ваш брат...

Він ще щось говорив, але Тасарла не чула. В цю саму мить вона була в іншому місці, у приватній кімнаті елітного нічного клубу й спостерігала за оголеним красенем з гарним тату на лопатках. Ось він підіймає її взуття... ось її ноги тремтять, бо він зараз все зрозуміє... ось з'являється янгол...

– Тасарла, ви чуєте мене? – Запитав Петро, зрозумівши, що думками дівчина десь далеко.

– Ааа...

– Кажу... Мої люди до ваших послуг.

Онука барона хитнула головою, відганяючи непрошені спогади.

– Емм...

– Мої люди до ваших послуг. Вони допоможуть з валізами й підкинуть до міста, – нарешті завершив цей діалог Петро.

А потім новий господар повернувся до брата, зробив знак йти за ним й обігнувши Тасарлу нахабно покрокував до входу у будинок.

Проте Орест не квапився й продовжував спостерігати за циганкою та її реакцією на діалог. Здавалося, що до дівчини й досі не дійшло, що тільки-но сталося. Думками вона все ще знаходилася не тут. Оресту й дійсно було цікаво, що так могло відволікти красуню. Він вперше бачив жінку, яка мліла не від його братика, а від якихось своїх таємничих думок. Хоча ні, не вперше. Першою, на жаль, була Євгенія – жінка з янгольською зовнішністю й каменем замість серця.

Орест тихенько вилаявся собі під носа.

Тасарла ж розгубилася від такої неоднозначної поведінки. Вона розвернулася й подивилася на Петра, що у цю саму мить входив у її будинок. Спочатку дівчина хотіла наздогнати його, дати ляпасу, а потім вже благати змінити рішення. Але не зробила ні того, ні іншого. Розуміла, що все марно, принаймні зараз.

Як можна бути такою дурепою? Замість того, щоб відстоювати свою домівку, Тасарла знову повернулася у той далекий дві тисячі десятий й розглядала оголеного незнайомця з-за порт'єри.

Стримуючи сльози й прокльони, що вже майже злетіли з язика, онука барона раптово

натрапила на погляд іншого чоловіка, віддалено схожого на Петра. Дивно, але в його очах плескалося співчуття, якого вона була не варта, адже сама винна, що все склалося саме так.

Тасарла відвернулася, але знову натрапила на ще один погляд. На цей раз це був Севаш. Його посмішка виявилася красномовніше будь-яких слів. Це розлютило дівчину. Ледве утримуючи себе в руках вона, високо підійняла голову й покрокувала у будинок. Ні, онука барона не збиралася шукати пихатого гаджо, просто хотіла позбутися тисячі очей, що пропалювали її наскрізь.

Орест помітив, коли погляд циганки змінився, а шоколадні очі почали випромінювати блискавки. Прослідкувавши за напрямом, він побачив цигана, на обличчі якого розквітла неприємна усмішка, вона робила його схожим на божевільного. Тасарлі, якщо звісно вона не хоче проблем, потрібно б триматися якомога далі від такого експоната.

Якби Петро прилюдно не висловив свою думку стосовно шлюбу й участі нареченої, то Шушков молодший обов'язково б попередив брата про небезпечного чоловіка, в очах якого він помітив хіть. Але той факт, що онука барона все ж таки повинна залишити дім і відправитися у місто ставив все на свої місця.

Розібравшись у ситуації та заспокоївши себе, Орест нарешті пригадав, що брат кликав його за собою й кинувся на його пошуки.

Тасарла ж опинившись в рідних стінах навіть не подумала збирати валізи. Її нерви були натягнуті, наче струни. Того й дивися порвуться. Щоб заспокоїтися дівчина минула велику залу, звідки чулися чоловічі голоси, зокрема її нареченого та діда, й непомітно через вікно вислизнула з будинку в поле, за яким відразу струїлася невеличка річка. Саме туди вона й вирішила відправитися.

Нарешті діставшись улюбленого місця, дівчина розклала на землі свою хустину й сіла. Їй було над чим замислитися. З одного боку, Тасарла хотіла послати все під три чорти й накивати п'ятами. Хай подавиться той гаджо й будинком, й територією. З іншого, вона розуміла, що не може так вчинити. Цигани з її табору ніколи не приймуть сторонню людину в якості барона. Якщо вони навіть й не виступлять у відкрити проти чужинців, то точно почнуть робити якісь капості по-тихому. Врешті решт гаджо зрозуміють у чому справа й почнеться протистояння. Як не крути Тасарла виявилася у пастці. Її піти не могла, й залишитися не могла.

Що ж за людина цей Петро Шушков? Як він може бути таким привабливим й таким відразливим одночасно? Невже саме про нього вона мріяла всі нескінченно довгі дев'ять років?

Тасарлі саму себе стало шкода. Але це почуття для слабких... А онука барона сильна й

розумна. Потрібно було швидко зібрати себе по шматках і вигадати як виграти цей нерівний двобій.

Можна й далі намагатися підкорити Петра за допомогою власного незламного характеру, але Тасарла відчувала, що це не дасть потрібного результату. Залишалася інша стратегія, використати яку навіть сама дівчина довго не наважувалася, але за той час, що вона провела на свіжому повітрі їй все ж таки вдалося умовити саму себе.

За планом Тасарла повинна була відкинути всю ненависть і лють до цього чоловіка й спробувати покохати його. Звісно це занадто небезпечно, але циганка готова була ризикнути власним серцем за для рятування невинних життів. Страшно уявити, що з нею станеться, якщо цей план не спрацює. Хоча що тут уявляти? Тасарла й так розуміла, якщо Петро не прийме її дар вона перетвориться на його жіночу копію. Й будуть вони жити довго й нещасно, але в окремих своїх льодових королівствах.

Розділ 4

Опинившись у будинку, який тепер був його по праву, Петро одразу ж відчув себе господарем. Це важко пояснити, але чоловіку здавалося, що він і дійсно нарешті опинився вдома.

Правда дещо все ж таки збивало з пантелику. Шушков не звик до того, щоб у його оселі метушилася така кількість незнайомих людей. Звісно при появі нового господаря вони розбіглися по різним кутам, але ж не пішли геть.

Петро вирішив, що подумає про це потім, а поки що прийнявся розглядати перший поверх своєї нової домівки. А тут було на що подивитися! Дім барона виявився доглянутим, хоча різала око зайва помпезність, але з цим легко впоратися: прибрати зайві речі та зробити перестановку на свій смак.

Петро зайшов у першу ліпшу кімнату. Нею виявилася велика зала. Складалося враження, що ще вчора тут давали бали. Підлога була повністю застелена бардовим сучасним килимом, на стелі висіла великих розмірів люстра. Її прозорі частинки відбивали світло й здавалося, що зроблена вона не зі скла, а зі справжніх діамантів. Давно вже він не бачив нічого схожого, адже у себе вдома ще років вісім тому зробив сучасний ремонт й замінив люстри на вбудовані у стелю яскраві ліхтарики. Проте тут люстра виглядала доречно.

Наступними в поле його зору потрапили мідні вази, що виявилися відполірованими до блиску. А в них стояли рожеві та білі польові квіти. Чомусь Петру здалося, що ці букети

були зібрані з любов'ю саме нею, онукою барона.

Далі чоловік перевів погляд на стіни. Шпалери тут виявилися саме такими, якими повинні бути у циган: блідо-рожева основа з помітним мерехтінням затьмарилася великими яскравими бутонами неіснуючих в природі квітів.

– Я дивлюсь, ви чимось здивовані, – зненацька пролунало позаду.

Петро повернувся. У дверях власною персоною стояв Роман Карачай.

– Дім мене приємно вразив, – вирішив підтримати бесіду новий господар.

– А що ж ви очікували? Вважали, що цигани як і раніше живуть у наметах, вмиваються дощовою водою раз на місяць й снідають ягодами з лісу? – Іронічно запитав Роман і продовжив, – колись напевно так і було, але все змінюється й ми змінюємося.

– Якщо чесно, я й дійсно уявляв табір інакше, – підтвердив Петро, – з яскравими шатрами та наметами.

Роман не акцентував на цьому уваги, але в очах у нього танцювали веселі вогники.

– Ми такі люди як і ви. Теж полюбаємо комфорт. Це село давно стало нам домівкою. От й жили тут намагаючись нікого не чіпати. Але іноді навіть гарно налагоджена система дає збій. Так сталося й цього разу.

Петро кивнув у відповідь, розуміючи до чого веде Роман.

– Я сподівався, ми не зустрінемося за таких обставин. На жаль, все склалося так як склалося, – промовив Шушков. – Чому ви вирішили залишитися?

– Я нічого не вирішував. Була б моя воля, ми б й дійсно не перетнулися, – відповів барон, – Кирило Кугат наполіг, щоб я дочекався його появи. Здається, у нього до мене є розмова.

– Думаю, що Кір збирається разом з вами та Димідовим вмовити мене одружитися з пані Казібеевою, – вирішив поділитися здогадкою Петро.

На це Роман нічого не відповів, можливо тому що й справді не знав навіщо депутат попросив його затриматися у таборі.

– Ви вже познайомилися з Тасарлою? – Вирішив змінити тему барон.

Петро відірвався від вивчення золотистого візерунка на зелених портьєрах й подивився

на співрозмовника. Вони не були ворогами. Стояти обличчям до обличчя з дідом того, хто тебе ошукав це не те саме, що стояти обличчям до обличчя з самим викрадачем.

До того ж Петро навів деякі довідки й насправді вважав, що Роман упродовж довгих років намагався виховати порядних онуків, не пов'язаних з криміналом. Таке рішення барон прийняв після смерті єдиної дочки та зятя, сподіваючись врятувати життя їх дітей. Тільки от не вдалося. Проте у Тасарлі все ще був шанс. Потрібно лише тримати її якомога далі від нього і від табору, в якому вона зростала. Зміна оточення зіграє дівчині на руку й можливо врятує від нещасливої долі.

Шушков так углибився у власні думки, що не відразу згадав про що запитував барон. А він й досі чекав на відповідь.

— Приємна дівчина. Вродлива, вихована... — Петро й сам здивувався, що говорив такі слова на адресу циганки, — гарна господиня, але я не хочу одружуватися.

Після свого зізнання чоловік хотів відвести погляд, але не зміг. Зараз Роман був у першу чергу не бароном, а дідусем, якого хвилювала доля онуки. Його очі ніби намагалися знайти щось людське в душі у Петра; ніби він хотів зрозуміти чи варто наполягати на весіллі. Ну, що ж Шушков всім доведе, що Тасарлі буде краще деінде.

— Не дивлячись на те що зробив Чендер, я не візьму вашу онуку за дружину, бо не маю наміру калічити її життя.

Відвертість та добросердя Шушкова здивувало Романа. Десь там за стінами кімнати він був безжалісним ворогом, успішним бізнесменом, чоловіком без серця... але зараз, у цій залі, барон все ж таки зміг розгледіти його справжнього й на душі стало спокійніше.

— Моя дружина, бабуса Тасарлі та Чендера, насправді не була циганкою, — раптово зізнався Роман, насолоджуючись здивуванням в синіх очах Петра.

— Тобто? Мені здавалося, що цигани живуть за власними законами й один з них одружуватися тільки на своїх. Чи щось таке... Я не дуже знайомий з вашою культурою.

— Так і є. Але у кожному правилі є виключення.

Петро підійняв брову, але мовчав. Його й дійсно зацікавила ця історія.

— Ми познайомилися у потязі, у вагоні-ресторані. Я тоді займався тим, чим зараз займається мій онук — обкрадав багатіїв. — зізнався Роман. — Пам'ятаю, що у той день мені пощастило і я мав у кишенях гарненьку суму. Тож збирався допити п'ятизірковий коньяк і зійти на наступній зупинці, а звідти повернутися у табір. Але один погляд змінив все. Вона сиділа за столиком навпроти. Теж пила янтарну рідину і так мило при цьому кривилася, що

я не втримався та посміхнувся. Зрозумівши, що більш ніж зацікавила мене Валерія відкинула келих, який полетів на підлогу й одразу розлетівся на дрібні шматки, встала та пішла геть. Знала, що піддамся на відверту провокацію й буду переслідувати. Коньяк нас обох позбавив гальм, але я все ж таки намагався боротися. Вже в купе, відвернувся й збирався йти, але Валерія виявилася спритнішою, не дозволила вирватися з її полону. Витягла сорочку зі штанів, провела руками по тілу...

– Виявилася гарячою штучкою, – констатував Петро.

– Не те слово. Після пристрасі, якою ми випробували один одного, я ненадовго заснув, а вона забрала всі вкрадені мною гроші й зійшла на наступній станції.

Шушков точно не очікував такого повороту, тому спочатку здивувався, а потім розсміявся веселим живим сміхом. При цьому вмить його льодяні очі перетворилися на палаюче синім кольором багаття.

– Як ви знайшли її? – Поцікавився Петро.

– А я її не шукав. Навпаки, намагався забути. Було соромно, що мене ошукала жінка.

– Тоді як ви зустрілися знову? – Не відступав співбесідник.

– Вона сама прийшла до мене. Прийшла на ніч, а залишилася назавжди.

Роман тепло посміхався занурившись у спогади, а Петро спостерігав за ним. Він знав, наскільки все поглинальною може бути пристрась до іншої людини, як знав й страждання розбитого серця. Шушков провів рукою по темному волоссю. Він не хотів розмовляти про кохання до жінки, але історія барона зачепила. Тому з вуст злетіло цікаве запитання:

– Як в таборі поставилися до вашого нетрадиційного зв'язку? Валерію відразу прийняли чи довелося поборотися? До того я десь чув, що батьки змалечку сватають свої дітей...

– Забагато запитань для людини, якій байдуже.

– Ну, чому відразу байдуже? Тепер тут мій дім і я повинен знати про традиції своїх сусідів.

– Так, зазвичай дітей сватають змалечку. Це дійсно традиція. Майбутній свекор вдягає дівчинці на шию золоту монету й з цього моменту вона вважається засватаною та повинна носити подарунок не знімаючи, щоб всі бачили, що зайнята. Нам з Валерією пощастило в цьому питанні, якщо можна так висловитися. Моя наречена померла в дев'ять років. Впала восени в холодну воду й сильно захворіла. Нічого не допомогло її врятувати.

– Прийміть мої співчуття, – трохи запізно зреагував Петро.

– Тож на момент нашого знайомства я вже засватаним не був і спокійно міг одружитися з будь-якою циганкою.

– Але ж Валерія...

– Ми всіх обдурили, – перебив Шушкова Роман, точно знаючи, про що саме той хотів дізнатися, – вигадали історію, що Валерія теж циганка, але не місцева. Нібито познайомилися в потязі й почали працювати командою, а потім закохалися і я, слідуючи ще одній нашій традиції, просто викрав наречену.

– І ніхто нічого не запідозрив?

– Валерія була схожа на циганку. Таке ж темне волосся, майже чорні очі, вправні руки, що позбавили гаманця не одного бідолаху. Тож спочатку ніхто нічого не запідозрив. А потім вже й не важливо це було, бо народилася наша донечка, мати Тасарли.

– А Тасарла засватана? – Сам не знав навіщо спитав Петро.

– Ні, – просто відповів Роман, не уточнюючи деталей, а потім додав, – я поважаю ваше рішення не одружуватися, пане Шушков. І не наполягаю на цьому шлюбі, але хочу попередити, моя онука теж робить це не через велике кохання. Вона розуміє, якщо не владнати все мирним шляхом, то тут почнуться сутички й це розіб'є їй серце.

Почувши такі відверті слова, Петро спохмурнів. Його не лякають ніякі сутички, але як він може змусити жінку залишити єдиний дім, в якому вона зростала, в якому й досі відчувається дух її рідних людей; дім, який вона любить всім серцем?

– Романе, нумо обговорімо цю тему пізніше. Наприклад, коли Кір приїде.

І не очікуючи відповіді Петро пішов геть. Йому потрібно було закінчити оглядати будинок та привести думки до ладу. Проте вже у дверях він зупинився й запитав, бажаючи полегшити власний біль:

– Романе, а ви й досі кохаєте свою дружину?

– Так, – відповів на запитання барон, – я її кохаю, не зважаючи на всі перепони, що нас розділили.

– Тобто? – не зрозумів Петро.

– Валерія померла. Але вогонь, що вона запалила в моїй душі у першу нашу зустріч й досі яскраво палає всередині. Не тільки в мені. В Тасарлі теж. Бабуся та онука дуже схожі між

собою і характером, і зовнішністю. Лише чоловік зі шматком льоду замість серця зможе встояти перед моєю красунею. Шкода його, тому що він ніколи не відчує тепла, що розіллється по тілу, коли вона посміхнеться йому; не відчує радість життя, не прокинеться після довгої сурової зими, коли вона на нього підійме свої неймовірні очі.

Ці слова зачепили Петра тому він швидко залишив приміщення й пішов закінчувати свою імпровізовану екскурсію. Дивно, але Шушков співчував барону, який втратив таку жінку, проте не бажав розділяти його оману. Попри солодкість, кохання та пристрасть – лише ілюзії, які не варті часу.

Зосередившись на власних думках, Петро підійнявся на другий поверх й блукав коридорами. Він пригадав Євгенію і той день, коли побачив як вправно вона наставляє йому роги з його ж другом. Перед очима й зараз ця картина не тьмяніла. Дівчина стоїть у кутку басейну і чекає поки коханець підпливе до неї.

– Ти сумувала? – Запитав він тоді.

– Ні, – відповіла вона, але й чоловік, й Петро зрозуміли, що її «ні» означало «ТАК».

А далі навіть пригадувати було важко. Можливо, якби з Євгенією займався коханням не його друг, а нікому не відомий незнайомиць, то серце Петра можна було б реанімувати. Проте це лише здогадки. Все склалося так, як склалося. Відтоді у нього в грудях й дійсно опинився шматок льоду, а такі поняття як довіра, вірність, кохання назавжди були вибрані з душі. Замість них там оселилася порожнеча.

Петро зупинився біля якихось дверей і дивився на них, але не бачив. Чому вона йому зрадила? Він же все для неї робив. Осипав золотими прикрасами, сплачував за візити у салони краси, купив квартиру, машину, возив на курорти. Й зробив би ще більше, але Євгенії потрібен був не Петро, а його друг. Той, що ніколи не зміг би дати їй заможне життя, до якого вона звикла; той, що і в половину не кохав її так, як він.

– Де у цьому будинку спальні? – Розізлившись на себе, запитав у голос Шушков.

– На третьому поверсі, – ледве чутно відповіли йому звідкись збоку.

Петро повернувся. Тим часом дівчина ще сильніше притислася до стіни, ніби намагаючись стати з нею одним цілим. Невже він налякав її?

– Вибач.

– Наскільки мені відомо вам приготували спальню, в якій раніше жили донька та зять барона. Вона знаходиться на третьому поверсі, четверті двері зліва.

– Дякую, а ти хто? Покоївка? – Поцікавився чоловік.

– Ем... Ні. Я подруга Тасарли. Сьогодні напружений день, тому хотіла підтримати її.

– Як тебе звати?

– Хітана.

– Зрозуміло! А де ж сама Тасарла?

Дівчина знизала плечима.

– Я думала, що після розмови з вами вона повернеться у спальню. Чекала там, але даремно. Потім подумала, що Тасарла могла піти у майстерню, – Хітана показала пальцем на двері поряд з собою, – але її й тут немає. Я хвилююся. А раптом щось сталося?

Зміна емоцій на обличчі цього чоловіка здивувала й трохи налякала дівчину. Коли вона його побачила застиглим перед дверима, він випромінював злість, потім, коли вони почали розмовляти, став спокійним, і от знову, почувши, що Тасарлі може загрожувати небезпека, гаджо перетворився на похмуру хмару.

– Ти ж її подруга? Чому ж не знаєш де вона?

– Це Тасарла. І цим все сказано. Коли ви познайомитеся з нею ближче, зрозумієте про що я.

Петро не встиг нічого відповісти. Його покликав Орест, який через секунду опинився поряд.

– Я тебе шукав, – промовив брат й тільки після цього помітив незнайомку, що спиною втискала у стіну.

– Знайшов, – Відповів Петро, але Орест більше не промовив ні слова. Він наче закам'янів, стояв і з'їдав поглядом симпатичне дівчисько. І здається, вона відповідала йому тим самим.

– Знайомся, це Хітана подруга Тасарли, – представив дівчину Шушков.

– Дуже приємно, – промовив останній, – я – Орест, молодший брат нового господаря цього будинку.

Він міг зараз розповідати теорему Піфагора, але Хітана б і тому не здивувалася, бо не почула б цього. Вуха наче позакладало, щічки почервоніли, руки тряслися, ноги не хотіли тримати. Ніколи в житті циганка не зустрічала чоловіка більш привабливого, ніж

брат нового господаря. Ну, просто широкоплечий титан з грецьких міфів.

– Орест, навіщо ти мене шукав? – нагадав про себе Петро. Він не хотів стати свідком першого поцілунку цієї парочки.

– По-перше, ти сам велів йти за тобою... – почав брат.

– Щось ти не дуже квапився.

– ...а по-друге, Кирило вже тут. І він бажає зустрітися з тобою.

Це була гарна новина. Чим швидше вони поставлять крапку у цій справі, тим швидше він почне наводити у будинку власний порядок.

Петро хотів покликати Ореста з собою на зустріч, але брат все одно не пішов би, тому що в його голові зараз блудили зовсім інші думки. Тож залишивши парочку у коридорі, Петро поквапився привітатися з Кирилом.

Розділ 5

Кирило Кугат вже в дев'яносто п'ятий раз оглядав залу, в якій йому доводилося чекати на нового господаря цього великого будинку. Шушков на зустріч не поспішав! Зате на депутата, обережно прошмигуючи повз дверей, витріщалися цигани, які безперестану носилися по будівлі.

Петру потрібно якомога швидше привести справи з новою нерухомістю до ладу та взяти керування у власні руки.

Ну, взагалі-то саме тому він тут. Щоб підтримати друга й остаточно впевнитися, що цигани під їхнім керівництвом не викинуть ніякої дурниці. Для цього Кирилу потрібно буде зробити неможливе – умовити Петра одружитися з онукою барона. Депутат сподівався, що дівчина виявиться принаймні гарненькою, щоб спростити йому й без того не легке завдання.

– Привіт, Кір! – Звернувся до нього Шушков ледве з'явившись у залі. Проте йшов він з грацією людини, яка нікуди не поспішає.

Губи депутата перетворилися на тонку лінію. Він дивився на друга безжальними зеленими очима.

Петро стійко витримав цей погляд і Кір нарешті посміхнувся чоловіку так широко, що стали помітні перші вікові зморшки.

– Радий тебе бачити у моєму новому житлі. Але що ти тут робиш? – Відразу ж вирішив уточнити Шушков.

– Ось як ти зустрічаєш гостей, Петро? Навіть не запитав як я доїхав? – Посмішка Кіра стала ще ширшою, велетенські руки обхопили нового господаря та по дружньому поплескали по спині. – Твої манери, гірші ніж у цих циган.

Шушков посміхнувся. Навіть не зважаючи на обставини, через які Кір прибув до його будинку, він був радий бачити друга.

– Я знаю, що за кермом своєї тачки ти як риба у воді, тож і не запитую як доїхав. Дороги сюди просторі й добре асфальтовані, а за таких умов твій «Мустанг» мчав швидше за блискавку на небі.

– Що правда, то правда, – погодився Кір. – Ну, а ти як? Вже звик, що тепер це твій дім?

Петро продовжував посміхатися, але тепер його посмішка виглядала штучною. Кирило дуже добре знав друга й відразу ж зрозумів у чому справа.

– Так, це я попросив Романа затриматися тут. Є одна справа...

– Через це, – перебив чоловіка Петро, – я опинився у незручному становищі. Наступного разу попереджай про такі ситуації заздалегідь.

– Я був готовий ризикнути. Але зараз не до цього. Може пригостиш гостя келихом міцного?

Шушков кинув погляд на циганку, що під час їх розмови вешталася поряд й старанно удавала прибиральницю. Дівчина відразу все зрозуміла без слів та зникла з поля зору.

– Ого! Така поведінка доводить, що шанс стати сільським головою у тебе все ж таки є. І це не дивлячись на те, що раніше у циган ніколи не було барона-гаджо, – здивовано промовив Кирило Кугат.

– Я дійсно радий бачити тебе тут, друже. Але також я знаю про мету твого приїзду, – Запевнив гостя Шушков.

– Якщо ти хочеш поговорити саме про це, то буде краще, якщо нам принесуть напої у кабінет, – запропонував депутат, натякаючи на сторонні вуха.

Петро погодився й швидко провів друга на другий поверх, туди де, як встигла розповісти

йому привітна подружка Тасарли, знаходилися робочі кабінети минулих господарів будинку.

Й тільки чоловіки розміститися, як у двері постукали.

– Хто? – гаркнув Петро, незадоволений таким швидким втручанням.

– Вибачте пане Шушков, – пролунало з того боку, – я принесла ваші напої.

– Добре. Заходь.

Двері відчинилися й на порозі з'явилася та сама дівчина, що «гріла вуха», коли вони розмовляли в залі.

– Як тебе звати? – Запитав Шушков.

– Зара.

– Слухай уважно, Зара. Я хочу проговорити про важливі речі зі своїм другом сам на сам, тому не раджу виконувати той самий фокус, який ти провернула у залі. Зрозуміло?

Смуглява дівчина зблідла від тону, яким було зроблене застереження й від сурового погляду льодяних очей.

– Вільна, – промовив Петро.

Зарі не потрібно було повторювати двічі. Вона швиденько вислизнула у коридор та щільно прикрила двері. Зробивши пару кроків в бік сходинок циганка ледь не налетіла на Тасарлу, яка швидко підіймалася вгору.

– Що трапилося? Чому ти така бліда? – Поцікавилася онука барона у наляканій дівчини.

Зара розповіла, як хотіла підслухати розмову депутата та нового господаря у залі, розповіла, як принесла їм напої, удаючи з себе прислугу, а також обмовилася про погрозу з боку Петра.

Звісно Тасарла розуміла, що циганка сама винна у догані, але ж поведінка Шушкова теж не пролазила ні у які ворота.

– Йди додому, Зара. Я розберуся з усім сама, – промовила дівчина й обережно покрокувала до дверей кабінету.

Циганка тільки головою похитала на таку заяву. Ну, що зможе зробити Тасарла у цій

ситуації? Вона вже й так однією ногою на вулиці. Клятий Чендер! Все через нього. Якби вони з Лулу не наробили дурниць, то у таборі зараз би й досі панували старі закони, мир та злагода.

Тим часом Тасарла тихо, наче мишка, промайнула кабінет й зайшла у власну майстерню. Ці дві кімнати мали суміжну стіну й таємні двері, що з того боку були замасковані під шафу з книжками. Звідси дівчина могла чути всю розмову й не хвилюватися, що її викриють.

Тож Тасарла швидко перетнула кімнату й припала вухом до дверей у потрібному місці.

– ...вона була всім у моєму житті, Кір! Ти ж знаєш, що я ні в чому їй не відмовляв, на руках носив, пилінки здував. Як останній бовдур навіть пропозицію зробив, збирався одружитися й завести діточок. Вважаєш, що я зможу так швидко забути те, що вона зробила?

– Я все розумію, друже. Але ж ти не можеш й надалі страждати. Це тільки шкодить тобі та твоєму оточенню. Чи думаєш, що Орест просто так по п'ятах наче вірний пес слідує? Ні! Він хвилюється й намагається все тримати під власним контролем. А йому вже теж не так мало років. Час би обзавестися власною родиною. Але я не вмовлю його повернутися до міста, якщо ти й надалі будеш себе катувати.

Звісно Кір мав рацію і Петро це розумів. Пригадав, як брат годину тому з'їдав поглядом ту симпатичну циганочку. Цікаво, чим там у них все закінчилося?

– Час тобі вже вилікуватися від отрути тієї гадюки, – намагався запевнити друга Кирило.

– Дай здогадаюся! Під лікуванням ти маєш на увазі одруження з онукою барона?

– А чому б і ні? Мені здається, що це саме те, що зараз потрібно зробити. По-перше, цей шлюб допоможе тобі закріпитися тут у якості сільського голови, а по-друге, дівчина...

– Я не можу.

– Та у чому справа? Євгенію ти все одно викреслив зі свого життя. Чи все ж таки хочеш повернути?

– Повернути – це останнє, що я хочу зробити з нею.

– Тобто все ж таки ця думка приходила у твою голову! – Констатував Кір.

– Та не збираюся я її повертати! – Занадто гучно промовив Шушков.

Було не зрозуміло кого більше він у цьому запевняв себе чи друга.

Звісно Кирило розумів біль Петра, але він прибув у Риботень з конкретною метою й не збирався їхати допоки не розв'яже всі питання. По-перше, це одруження потрібне, щоб друг закріпився у якості нового сільського голови, по друге, щоб після закріплення не почалося кровопролиття й по-третє, щоб змусити Петра жити далі, наплювавши на сучку Євгенію з великої гори. Коротше, цей шлюб був потрібен сильніше за ману небесну.

Кирило випірнув з власних думок, пригадав на чому зупинився їх діалог та запитав:

– Якщо ти й дійсно не збираєшся повертати колишню коханку, то що заважає одруженню з іншою дівчиною?

– Я просто не хочу на ній одружуватися, – вперто стояв на своєму Петро.

– Через те, що вона циганка? Це тебе бентежить?

Шушков різко встав з місця й почав ходити по кабінету, розминаючи плечі. Так він себе поводив, коли сильно нервував.

– Та будь вона хоч афроамериканкою це не мало б значення. Річ не в цьому! Я просто не зможу її покохати.

У кабінеті пролунав гучний сміх, що вирвався з грудей Кирила.

– До чого тут кохання? Ні до чого. Навіть циганка це зрозуміла, друже.

– Я не...

– Вона гарненька? – Перебив чоловіка Кір новим запитанням.

Петро зупинився посеред кімнати й пригадав першу зустріч з Тасарлою. Погляд її шоколадних очей з перших секунд взяв його у полон, а поза войовничої амазонки підігріла зацікавленість.

– Так, – коротко й без пояснень відповів Шушков на поставлене запитання.

– Тоді у чому справа? Не розумію! Нащо тобі те кохання? Одружися, закидай подарунками, коли прийде час позвеш у ліжку для продовження роду. Ну? Які тут проблеми?

– Мені здається вона варта більшого, – просто відповів Петро. Я не хочу руйнувати ще одне життя.

– А криваві сутички через те, що ти образив, принизив й виставив за поріг онуку циганського барона, це не руйнування чужих життів? – Не здавав позицій депутат.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=64462056&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.